

Текст неофіційного перекладу рішення:

Обставини справи

Заявник скаржився, що Касаційний суд обґрунтовував своє рішення доказами та інформацією, що не була доведена до відома сторонам для надання своїх міркувань та заперечень. Крім цього, вказував на неналежне обґрунтування Касаційним судом свого рішення.

Справа стосувалася скарги щодо меж земельної ділянки, а також її можливої класифікації як ділянки лісового фонду.

У 1991 році заявники придбали земельну ділянку. У 2003 році вони звернулись із позовом до цивільного суду, вимагаючи видалення із земельного кадастру примітки, що їхня земельна ділянка була частиною лісу. Суд першої інстанції ухвалив рішення на користь заявників, оскільки земельна ділянка класифікована як лісова через помилки у проведенні кадастрової оцінки.

Однак Касаційний суд у 2007 році скасував це рішення за результатами розгляду скарги органу управління лісовим господарством. Посилаючись на інформацію, отриману в ході аналогічних проваджень щодо суміжної власності та меж цього ж лісу, Касаційний суд визнав, що територія, яка включала в себе і землю заявників, віднесена до лісового фонду, а тому у визначенні меж лісу помилок не було. Отже, примітка про належність земельної ділянки заявника до земель лісового фонду відповідала дійсності та була законною.

Заявники просили виправити це рішення, в чому Касаційний суд відмовив. Справу було направлено до суду першої інстанції, який, заслухавши сторони, відхилив позов, додавши обґрунтування касаційного суду до свого рішення.

Посилаючись на пункт 1 статті 6 Конвенції, заявники стверджували, що провадження у їхній справі не було справедливим з огляду на ненадання їм можливості висловити свої міркування стосовно документів щодо суміжної власності. Вони також зазначили, що суди не відповіли на їхні аргументи щодо нещодавніх змін до кадастрового закону та застосування строків позовної давності.

Оцінка Суду

Стверджувана відсутність змагального провадження

З огляду на обставини цієї справи той факт, що задокументовані докази, отримані Касаційним судом за власною ініціативою, не були доведені до відома заявників, породжує проблеми (див. *Krčmář and Others v. the Czech Republic*, no. 35376/97, §§ 38, 3 березня 2000 року) (пункт 37 рішення).

ЄСПЛ вказав, що, скасувавши рішення суду першої інстанції, Касаційний суд направив справу на новий розгляд до цього ж суду. Заявники не стверджували, що відповідні документи та інформація, на яку посилався Касаційний суд, була їм

недоступною після того, як вони дізналися про їх наявність із рішення Касаційного суду від 10 жовтня 2007 року. Скарга заявників стосовно цього обмежується лише фактом, що Касаційний суд не заслухав їхньої думки до прийняття рішення за скаргою.

З урахуванням цього в межах повторного розгляду справи заявники мали змогу висловити свої зауваження щодо рішення Касаційного суду. Тому ЄСПЛ вважав, що наслідки процесуальних недоліків в апеляційному провадженні були усунуті під час повторного розгляду справи в тій частині, що стосувалася можливості заявників ознайомитися з відповідними документами та інформацією після направлення справи на новий розгляд до суду першої інстанції, а також того факту, що заявники мали можливість реагувати на них під час судового засідання. ЄСПЛ також зауважив, що суд першої інстанції мав повноваження наполягати на своєму попередньому рішенні, якби вважав обґрунтованими заперечення заявників, висловлені проти висновків Касаційного суду. Той факт, що він не наполягав на своєму попередньому рішенні, не може сам собою бути підданий критиці. ЄСПЛ у зв'язку із цим зауважив, що до його обов'язків не входить заміна собою національних судів. Вирішення проблем тлумачення національного законодавства та оцінки фактів є передусім прерогативою національних органів влади, зокрема судів. Завдання Суду полягає не в заміні власною оцінкою фактів оцінки національних судів чи прийняття рішення щодо того, чи були певні елементи належним чином прийняті як докази, а в тому, щоб з'ясувати, чи були провадження в цілому, а також спосіб отримання доказів справедливими (*Arcuri and Others v. Italy* (ухв.), no. 52024/99, ECHR 2001-VII) (пункт 38 рішення).

Враховуючи наведене, ЄСПЛ виснував, що процесуальні недоліки під час провадження в Касаційному суді не вплинули на принцип змагальності такою мірою, що зробило б провадження в цілому несправедливим.

Відповідно, порушення пункту 1 статті 6 Конвенції не було.

Стверджуване неналежне обґрунтування судами своїх рішень

Повертаючись до обставин справи, Суд підкреслив, що Касаційний суд детально навів свої пояснення у рішенні від 10 жовтня 2007 року, чому він визнав примітку про належність земельної ділянки заявника до лісів законною і фактично правильною. Посилаючись на інформацію, отриману в аналогічних провадженнях щодо суміжної власності та меж цього ж лісу, Касаційний суд визнав установленим те, що територія до якої входила і земля заявників, належала до лісу, а тому жодних помилок у подальшому використанні лісових меж не було. Вищий суд також зауважив, що ця земля не може бути об'єктом приватної власності у зв'язку з її статусом. Із таким висновком погодився і суд першої інстанції. З огляду на наведене, а також з урахуванням мотивів Касаційного суду щодо пояснень, чому ділянка заявників перебувала в межах лісу, ЄСПЛ визнав, що національним судам не було необхідно більш детально розглядати аргумент заявників на ґрунті нещодавніх змін до кадастрового законодавства, яке передбачало усунення помилок лісових кадастрових комісій. Зрештою, ЄСПЛ підкреслив, що Касаційний суд вказав на конкретні причини відхилення аргументу заявників про застосування строку позовної давності (порівняйте та зіставте: *Deryan v. Turkey*, no. 41721/04, § 36, 21 липня 2015 року) (пункт 43 рішення).

ЄСПЛ у цьому аспекті також не визнав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

Висновок

Відсутність порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).

Рішення в цій справі ухвалене Палатою 13 жовтня 2020 року і набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.